

Jak se dělá

film, divadlo, noviny, to nám už dávno napsal Karel Čapek. Ale jak se dělá

Dlaždič?

Na Velkém Dláždění jste si mohli všimnout vyvěšeného Dlaždiče, kde namísto rozmazaných skvrn fotografie vypadaly jako fotografie, reprinty jako reprinty a kresby jako kresby. Někoho jistě zarazil i neobvyklý formát A4. Na to, jak to vlastně tedy s Dlaždičem je a bude, jsem se vypravil do Zlína za jeho editorem Pavlem Mollinem, profesionálem z redakce místních novin. Navařili jsme Šedého Hraběte a něco málo jsme si povyprávěli.

Jak se dělá Dlaždič?

Jako každé jiné noviny. Reportéři a redaktoři něco napíší, šéfredaktorka je za to pochválí nebo zpucuje a všechno se shromáždí v šéfredaktorské sílazi. Po uzávěrce šéfredaktorka vybere, co do čísla přijde, přepíše to na stroji a pošle ke zpracování.

Takže ty dostaneš hotového Dlaždiče?

Ne, tak jednoduché to zase není. Kdysi tímhle zpracování skončilo, teď vlastně teprve začíná. Pokud má Dlaždič vypadat jako periodikum a ne jako ilegální leták, nedá se vyrábět opisováním na stroji.

Tak co s tím strojopisem teda děláš?

Přepíšu ho do počítače, každý článek zvlášť. To je snad nejhorší z celé přípravy čísla. Jeden Dlaždič má přibližně třicet článků a redaktoři věrní tradici už od časů V.M.Krameria je dodávají zásadně deset minut před uzávěrkou. Potom se ti nahrne dvacet až pětadvacet stran textu a opisuj. Kdybych je dostával průběžně, bylo by to jednodušší. Ale to je nereálný sen všech sazečů už od dob C. a K. Vlastenských Novin. Na závěr k tomu na scanneru přejedu obrázky.

Takže Tomáš nekreslí do hotového čísla?

Ne, a je to tak lepší. Alespoň už mám jasnou představu, kde co bude a mohu tomu přizpůsobit celkovou podobu textu na stránce.

Dobrá, máš tedy texty a obrázky. Co pak?

Vezmu si šéfredaktorský strojopis a snažím se na něj napasovat jednotlivé články a ilustrace. Často taky musím vkládat články došle až po uzávěrce. Někdy to jde, někdy musím články roztáhnout nebo naopak zhustit. To druhé dělám nerad, protože to šéfredaktorka nemá ráda. Ještě se mi ale nestalo, že by se do čísla něco nevešlo. Na závěr pak přidám první stranu a tiráž.

To ale musí trvat dost dlouho.

Tak šest až osm hodin, podle toho. To ale není to hlavní. Vezmi si, že editace jedné strany běžných novin typu Rudé Právo či Mladá Fronta Dnes stojí tisíce korun. Zkus si spočítat, na kolik by pak s takovou přišel jeden Dlaždič. Potom se není čemu divit, že ho dělám zásadně mimo pracovní dobu a mimo redakci.

A co na to tvoje rodina?

Naštěstí je to jenom jednou měsíčně. A nezapomeň, že jsi slibil, že půjdeš vyžehlit ten průšvih s posledním číslem!

Ano, to číslo jsme dělali po nocích, aby bylo včas na Dláždění a ne až v pondělí po něm. A detektorem cizích voňavek jsem doma procházel taky. Ale dál.

Pak vytisknu matici A4 a odevzdám ji k tisku. Tím pro mě vlastně končí práce. Tisk a distribuce se dělá jinde.

A co ty jako profesionál na Dlaždiče?

Je to informátor určité skupiny lidí a tím je řečeno prakticky vše. Nevím, za kolik ho prodáváte, ale do běžného prodeje nemá cenu ho dávat. A když, tak za symbolickou cenu jednu nebo dvě koruny.

A tvoje budoucí spolupráce s námi?

Oproti jedné stránce běžných novin je pro mě celý Dlaždič oddechová záležitost.

Takže se naši čtenáři mohou těšit, že Dlaždič bude i nadále stejně kvalitní?

Mohou se těšit, že bude ještě kvalitnější.

Díky za rozhovor. Vlastně ještě jednu otázku: Čteš Dlaždiče?

Ne. Nečtu ani jedny noviny, které tisknu. Ani v matici.

Takže, co k tomu dodat. Snad jen přání, aby šéfredaktorka byla hodná a dostala pod stromeček laptop nebo notebook a nemusela úvodní návrh čísla datlovat na stroji. A taky hodně spokojených čtenářů, protože nic nepotěší tak, jako zájem a pochvala od odborníka, v tomto případě Sypyho, který při pohledu na posledního Dlaždiče uznale pronesl: "Vypadá to, že jste se konečně naučili, jak se to dělá!"

Rozhovor se uskutečnil a byl autorizován ve Zlíně 12.května 1993. Na přání dotazovaného bylo jeho jméno pozměněno.

(-CM-)